

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η απάτη των αντίμετρων

Απαιτείται εξευτελιστική έγκριση από τους δανειστές για να μοιράζουν ξεροκόμματα στους κατοίκους της αποικίας

■ του Μιχάλη Σιάχου

Μαζί με το τέταρτο μηνμόνιο και με την κλασική πλέον τακτική της κυβέρνησης για ανακάλυψη νέων όρων, μπήκαν στη ζωή μας και τα αντίμετρα. Η πρώτη κενολογία που εφεύραν ήταν το «μηδενικό δημοσιονομικό αποτέλεσμα» (sic!), το οποίο προκύπτει από τα αρνητικά μέτρα μείον τα θετικά αντίμετρα! Ένα μπαίνει, ένα βγαίνει, δηλαδή... Τα αντίμετρα, βέβαια, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ακόμα λεκτικό τέχνασμα, δεν είναι τίποτα άλλο από μια ακόμα απάτη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Απάτη 1η: Μέχρι πριν μια βδομάδα, το κυβερνητικό επιτελείο μιλούσε για «μηδενικό ισοζύγιο μέτρων», ισχυριζόμενο ότι για κάθε ένα ευρώ μέτρα υπάρχουν ισόποσα αντίμετρα. Αποδείξαμε με στοιχεία ότι κάτι τέτοιο είναι αστείο ακόμα και να εκφωνείται (βλέπε Δρόμος της Αριστεράς 6/5/2017 «Προκλητικά ψεύτικη η επιχειρηματολογία της κυβέρνησης»). Με την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου προαπαιτούμενων, οι επιδόσεις της οικονομίας και της κυβέρνησης βελτιώθηκαν ως δια μαγείας. Τα μέτρα είναι 5 δισ. αλλά τα αντίμετρα 7,5 δισ. Δηλαδή θα έχουμε και κοινωνικό πλεόνασμα. Ισχυρίζονται ότι για κάθε 1 ευρώ νέα μέτρα θα επιστρέφουν στην κοινωνία 1,5 ευρώ. Στη λαϊκή γλώσσα αυτό λέγεται «το δούλεμα πάει σύννεφο».

Για να μοιράσει πλεόνασμα 7,5 δισ. ευρώ (4,2% του ΑΕΠ) πρέπει να έχει επιτύχει συνολικό πλεόνασμα 8% (3,5% το υποχρεωτικό της συμφωνίας με θεσμούς, συν λογική υπέρβαση στόχου για να ενεργοποιηθούν τα αντίμετρα, συν το ποσό που θα μοιράσει ως αντίμετρα 4,2%) ή 14,5 δισ. ευρώ. Όμως, η ίδια κυβέρνηση, με τη βοήθεια Στουρνάρα, τον περασμένο Νοέμβριο έκανε «εξόρμηση» στις ευρωπαϊκές χώρες και θεσμούς αναζητώντας υποστηρικτές με κεντρικό σκεπτικό ότι πλεονάσματα 3,5% του ΑΕΠ είναι μη διατηρήσιμα και συνεπώς πρέπει να μειωθούν οι εν λόγω απαιτήσεις της Γερμανίας. Τώρα θα έχουμε πλεονάσματα διατηρήσιμα για πολλά χρόνια της τάξης του 8%!

Πώς δικαιολογούνται αυτά τα νούμερα; Με τη γνωστή μέθοδο «των δημιουργικών οικονομικών» στην

οποία προσφάτως έκανε εντατικά μαθήματα και ο ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι στο «σενάριο βάσης» του μεσοπρόθεσμου προγράμματος 2017-2021 το υπουργείο Οικονομικών υιοθετεί την άποψη ότι το πρωτογενές πλεόνασμα μετά το 2018 χωρίς τα νέα μέτρα θα είναι έως και... 5,6% του ΑΕΠ!

Και δημιουργείται το ερώτημα: Μα αφού θα είναι έτσι, δηλαδή, θα υπερκαλύπτεται ο στόχος του 3,5%, ποιος ο λόγος για τα νέα μέτρα που δημιουργούν νέα φτώχεια; Γιατί δεν βάζουν έστω μια διάταξη που όντως θα διασφαλίζει ότι, αφού θα επιτυγχάνονται οι στόχοι του 3,5% χωρίς τα πρόσθετα μέτρα του 4ου μηνμόνιου αυτά δεν θα ενεργοποιούνται; Η απάντηση είναι απλή. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εφαρμόζει απλά τα μέτρα που απαιτούν οι δανειστές-εντολείς του. Έχει ενστερνιστεί τη λογική των μέτρων και προσπαθεί να τα αξιοποιήσει και

για λογαριασμό του. Μεγαλώνει τον πόνο στην κοινωνία με τα νέα μέτρα, προσπαθώντας να αυξήσει τα πλεονάσματα σε τέτοιο ύψος που θα του επιτρέπουν «αναδιανεμητική» πολιτική διαχείρισης της φτώχειας στη συνέχεια, ώστε να διαμορφώσει, με αυτή την πολιτική, το δικό του πελατειακό κράτος εξαθλιωμένων πολιτών που θα εξαρτώνται από τα συσσίτια και τις παροχές-ψίχουλα της κάθε κας Θεανώς. Αυτό είναι το «αριστερό» όραμα των Τσίπρα – ΣΥΡΙΖΑ.

Απάτη 2η: Ενώ τα νέα μέτρα σε βάρος του λαού εφαρμόζονται αυτόματα από τις προβλεπόμενες ημερομηνίες, χωρίς καμία αίρεση, η ενεργοποίηση των αντίμετρων δεν γίνεται αυτόματα. Πολύ δε περισσότερο δεν είναι η κυβέρνηση αυτή που αποφασίζει για την ενεργοποίησή τους. Στο άρθρο 15 του πολυνομοσχεδίου αναφέρεται ότι οι διατάξεις για τα «αντίμετρα» τίθενται σε εφαρμογή «υπό την προϋπόθεση και στο βαθμό που, σύμφωνα με εκτίμηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (...) δεν προκαλείται απόκλιση από τους μεσοπρόθεσμους δημοσιονομικούς στόχους». Δηλαδή, το καθεστώς αποικίας της χώρας επεκτείνεται ακόμα και όταν τα πάντα «πηγαίνουν ρολόι» για τους δανειστές. Ο τελικός λόγος για ενεργοποίηση των μέτρων ανήκει

στο ΔΝΤ πρώτα και την Κομισιόν στη συνέχεια, για να δώσουν το «πράσινο φως» της ενεργοποίησης.

Είναι δε τόση η εθελοδοουλία της κυβέρνησης ώστε: α) εφαρμόζει απόλυτα και κατά γράμμα την επιστολή δημόσιας συγγνώμης που έστειλε το Δεκέμβριο 2016 στους δανειστές ότι δεν θα κάνει καμία κοινωνική παροχή στο μέλλον χωρίς την προηγούμενη δική τους έγκριση, και β) για τον αυτόματο δημοσιονομικό «κόφτη» υπάρχει ρήτρα ότι αν ο υπουργός Οικονομικών δεν τον ενεργοποιήσει μέσω της σχετικής διαδικασίας, αυτός ενεργοποιείται αυτόματα σε συγκεκριμένη ημερομηνία. Εδώ, για τα αντίμετρα, ούτε αυτή τη ρήτρα δεν έβαλαν οι... σκληροί διαπραγματευτές του ΣΥΡΙΖΑ.

Απάτη 3η: Επίσης, το πολυνομοσχέδιο προβλέπει ότι οι διατάξεις για τα αντίμετρα «εφαρμόζονται αναπροσαρμοζόμενες στον επιτρεπόμενο βαθμό». Δηλαδή, το ποσό των 7,5 δισ. ευρώ δεν είναι δεδομένο, αλλά το ύψος του εξαρτάται από την υπέρβαση του στόχου. Με άλλα λόγια, όσο πιο φτωχοί γίνουμε τόσο θα έχουμε μεγαλύτερες «ελπίδες» για ένα «ξεροκόμματα» από τα αποφάγια του πάρτι των δανειστών κι έτσι θα δικαιώνεται η «λογική» της κάθε Θεανώς Φωτίου να επεξεργάζεται προγράμματα πελατειακής διαχείρισης των εξαθλιωμένων πολιτών.

Ξεδιάντροποι και ατάραχοι ξηλώνουν την παραγωγή

Τριπλό χτύπημα στον αγροτικό τομέα

■ του Δημήτρη Κοδέλα

Η χώρα βουλιάζει και ο πληθυσμός της μαζικά φτωχοποιείται. Το πολιτικό προσωπικό σε συνεργασία με τους δανειστές, διαγκωνίζεται για τη δική του επιβίωση πάνω στα κοινωνικά ερείπια. Ο Σόιμπλε, πανευτυχής που βρήκε την καλύτερη κυβέρνηση και την καλύτερη αντιπολίτευση για να εκτελεστεί η... δουλειά, είναι έτοιμος να κρεμάσει πορτραίτα τους στην Bundestag.

Εφευρέθηκε και η νέα γενιά μηνμόνιων, που περιέχουν και τα υποτιθέμενα «αντίμετρα», ως άλλοθι μιας τεράστιας επιχείρησης εξαπάτησης και επικοινωνιακού αντιπερισπασμού. Κλέβουν από την οικογένεια την αξιοπρέπεια και το φαγητό και ξετσιώπατα μας λένε πως, εάν συμφωνήσει το ΔΝΤ και εφόσον δεν προκαλείται οικονομική «απόκλιση» από τους στόχους,

ίσως κάποιοι πάρουν επίδομα ενοικίου και ένα γεύμα τα παιδιά. Παράγουν ανθρωπιστική κρίση και τάζουν φιλανθρωπία, ενώ ξεδιάντροπα μιλούν για έξοδο από την κρίση και τα μηνμόνια.

Ο χώρος της παραγωγής δεν θα μπορούσε να εξαιρεθεί από ένα μηνμόνιο που ισοπεδώνει με τον πιο βίαιο, οριζόντιο και ταξικό τρόπο ό,τι μικρομεσαίο υπάρχει ακόμα όρθιο, αφρίνοντας ανέγγιχτες μόνο τις πολύ μεγάλες αγρο-διατροφικές επιχειρήσεις. Ο αγροτικός χώρος πλήττεται με τρεις τρόπους:

α) Με τη μείωση του αφορολόγητου, η οποία άλλωστε πλήττει τους πάντες.

β) Με την απογείωση των ασφαλιστικών εισφορών μέσω της «καινοτομίας» να πληρώνεται εισφορά για την ασφαλιστική εισφορά! Όπως και στους αυτοαπασχολούμενους, πλέον η πληρωμένη ασφαλιστική εισφορά δεν θα λογίζεται ως δαπάνη, με αποτέλεσμα το κόστος των εισφορών να υπερβαίνει ακόμα και το 35% του εισοδήματος!

γ) Η λεηλασία της εναπομείνουσας αγοραστικής δύναμης των νοικοκυριών οδηγεί σε ακόμη μεγαλύτερη συμπίεση τα εγχώρια αγροτικά/διατροφικά προϊόντα, δεδομένου του υψηλού κόστους παραγωγής, εντείνοντας τη διατροφική κρίση.

Κι όμως, υπάρχει και «αντίμετρο»! Η μείωση του ΦΠΑ στα αγροτικά εφόδια. Όμως, όπως διαλαλούσαν μέχρι χτες τα κυβερνητικά στελέχη και σήμερα αποκρύβουν, το συγκεκριμένο μέτρο ελάχιστα βοηθά, καθώς για τους περισσότερους αγρότες, που τηρούν βιβλία εσόδων/εξόδων, ο ΦΠΑ συμψηφίζεται με τον ΦΠΑ των αγροτικών προϊόντων. Το ανέξοδο αντίμετρο του ΦΠΑ και η μπουρδολογία που το συνοδεύει δε μπορεί να κρύψει το ασφαλιστικό/φορολογικό σφυροκόπημα. Το ζήτημα δεν είναι κυρίως οικονομικό ή λογιστικό. Είναι η αποστέρηση της δυνατότητας να ζουν οι άνθρωποι από την

παραγωγή τους και με αξιοπρέπεια. Είναι η μετατροπή τους από παραγωγούς σε απελπισμένους δικαιούχους επιδομάτων και γευμάτων. Είναι η μετατροπή της χώρας σε ζόμπι, παραχωρημένη σε εγχώρια και διεθνή συμφέροντα, με έναν λαό άδαιο από ελπίδα, δικαιώματα και αυτοπεποίθηση, απελπισμένο να ζει και να εργάζεται, αν εργάζεται, για όλους τους άλλους πέρα από τον ίδιο. Είναι να βλέπεις την καταστροφή, μαζί και τις εθνικές απειλές για την χώρα, και να νιώθεις ανήμπορος να αντιδράσεις.

Και ένα πρόθυμο, ξετσιώπιο και αδιάτακτο πολιτικό προσωπικό που προσφέρεται να ψεύδεται, να εξαπατά, να ντροπιάζει και να αυτοαναιρείται.

Είναι, τότε, που πρέπει να σηκωθείς και να βρεις κάτι χρήσιμο να κάνεις.

Το ζήτημα δεν είναι κυρίως οικονομικό ή λογιστικό. Είναι η αποστέρηση της δυνατότητας να ζουν οι άνθρωποι από την παραγωγή τους και με αξιοπρέπεια. Είναι η μετατροπή τους από παραγωγούς σε απελπισμένους δικαιούχους επιδομάτων και γευμάτων